

Sygn. akt VU 248/13

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

sprawy z wniosku I. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek odwołania I. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 18 stycznia 2013 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala iż I. K. nie ma obowiązku zwrotu świadczenia rentowego wypłaconego jej za okresy:

- od 01.05.2009 r. do 31.12.2009 r.,

- od 01.01.2010 r. do 31.12.2010 r.,

- od 01.01.2011 r. do 30.11.2011 r.,

2. oddala odwołanie w pozostałej części.

VU 248/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. znak: (...) dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2009 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 2081,70 zł.

Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2009 r. osiągnęła przychód przekraczający niższą kwotę graniczną w miesiącach : czerwiec (o 330 zł) i lipiec - listopad (350,34 zł x 5 = 1751 zł) , łącznie na wskazaną w decyzji kwotę wobec czego ma o ona obowiązek zwrotu wskazanej różnicy.

Drugą z decyzji wydanej w tym samym dniu, tj. 21 grudnia 2012 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2011 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 9192,74 zł.

Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2011 r. osiągnęła przychód wynoszący łącznie z wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia 94840, 44 zł i przychód ten przekroczył wyższą kwotę graniczną określoną dla tego roku, tj. 52 824,80 zł. Dlatego zobowiązał ją do zwrotu całej należnej kwoty renty za ten rok w łącznej kwocie 9192,74 zł.

Trzecią decyzją z dnia 18 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2010 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 8181,49 zł. Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2010 r. osiągnęła przychód wynoszący łącznie z wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia 82 329,45 zł i przychód ten przekroczył wyższą kwotę graniczną określoną dla tego roku, tj. 50 316,10 zł. Dlatego zobowiązał ją do zwrotu całej należnej kwoty renty za ten rok w łącznej kwocie 8181,49 zł.

I. K. zaskarżyła powyższe decyzje odwołaniami , w których podniosła, iż ani w 2009 r. ani w 2010 r. nie otrzymywała renty , gdyż toczyło się postępowanie przed Sądem Okręgowym z odwołania skarżącej od decyzji odmawiającej jej prawa od renty. Prawomocny wyrok w tym zakresie zapadł w Sądzie Apelacyjnym w Łodzi w dniu 8 listopada 2011 r. , a ZUS wypłacił jej rentę z wyrównaniem za okres od 1 maja 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. w dniu 21 grudnia 2011 r.

ZUS wniósł o oddalenie tych odwołań.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 219 kpc połączył sprawy z tych 3 odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny :

Stan faktyczny w sprawie jest bezsporny.

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił I. K. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzję tę zaskarżyła odwołaniem wnioskodawczyni i w tym zakresie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. postępowanie w sprawie VU 772/09.

Wyrokiem z dnia 9 marca 2011 r. wydanym w powyższej sprawie Sąd Okręgowy przyznał I. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. , a Sąd Apelacyjny w wyroku wydanym na skutek apelacji organu rentowego wyrokiem z dnia 8 listopada 2011 r. oddalił tę apelację.

Decyzją z dnia 13 grudnia 2011 r. ZUS wykonując powyższy wyrok przyznał I. K. prawo do renty za powyższy okres i wyliczył jej wyrównanie w kwocie 23 798,34 zł. Powyższą decyzję wysłano skarżącej w dniu 21 grudnia 2013 r. i w grudniu otrzymała ona wskazane w decyzji wyrównanie .

I. K. w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. była zatrudniona w (...). W Laboratorium Medycznym .

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., znak: (...) dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2009 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 2081,70 zł.

Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2009 r. osiągnęła przychód przekraczający niższą kwotę graniczną w miesiącach : czerwiec (o 330 zł) i lipiec - listopad (350,34 zł x 5 = 1751 zł) , łącznie na wskazaną w decyzji kwotę wobec czego ma o ona obowiązek zwrotu wskazanej różnicy.

Drugą z decyzji wydanej w tym samym dniu, tj. 21 grudnia 2012 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2011 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 9192,74 zł.

Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2011 r. osiągnęła przychód wynoszący łącznie z wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia 94840, 44 zł i przychód ten przekroczył wyższą kwotę graniczną określoną dla tego roku, tj. 52 824,80 zł. Dlatego zobowiązał ją do zwrotu całej należnej kwoty renty za ten rok w łącznej kwocie 9192,74 zł.

Trzecią decyzją z dnia 18 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., dokonał rozliczenia emerytury I. K. za rok 2010 i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 8181,49 zł.

Jako podstawę prawną wskazał na art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, iż skarżąca w 2010 r. osiągnęła przychód wynoszący łącznie z wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia 82 329,45 zł i przychód ten przekroczył wyższą kwotę graniczną określoną dla tego roku, tj. 50 316,10 zł. Dlatego zobowiązał ją do zwrotu całej należnej kwoty renty za ten rok w łącznej kwocie 8181,49 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Odwolania I. K. w znacznej części zasługują na uwzględnienie.

Poza sporem jest i fakt, że wnioskodawczyni w okresie od 1 maja 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. pracowała i z tego tytułu otrzymywała wynagrodzenie. Nie ulega także wątpliwości, iż świadczenie rentowe otrzymała za cały ten okres dopiero w grudniu 2011 r. Wtedy też doręczono jej decyzje informującą o obowiązku poinformowania organu o wysokości osiągniętego przychodu.

Stosownie do treści art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm., zwanej dalej ustawą o emeryturach i rentach lub ustawą emerytalną), prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6. Stosownie do ust. 2 wskazanego artykułu, za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1 uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3.

Zgodnie z art. 104 ust. 8 ustawy, w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyższe jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż określone w tym przepisie oraz w ust. 9 art. 104 limity maksymalnych zmniejszeń.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadza się zatem do rozstrzygnięcia, czy wypłacone za okres wsteczny świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu, podlega rozliczeniu z uwzględnieniem przychodu osiągniętego w tym wstecznym okresie, czy też rozliczenia świadczenia rentowego można dokonywać tylko "na bieżąco", a więc za okres, w którym świadczenie to było wypłacane a rencista osiągał w tym czasie przychody z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

Organ rentowy jest bowiem zdania, iż renta za rok 2009 wypłacona w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w grudniu 2011 r. winna być doliczona do przychodu za 2009 r. i rozliczona w 2011 r. po wypłaceniu wyrównania renty za cały okres wsteczny.

W ocenie Sądu Okręgowego interpretacja organu rentowego jest błędna. Wykładnia językowa art. 104 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje, że przesłanką zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia jest równoczesne osiągnięcie przychodu z tytułu renty oraz z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Decydujące znaczenie ma zatem chwila osiągnięcia przychodu, a nie okres za jaki przychód jest należny. Ustawa emerytalna nie precyzuje pojęcia przychodu. Regulacje w tym zakresie zostały zawarte w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Zgodnie z art. 10 pkt 1 tej ustawy, renta jest źródłem przychodu. Z kolei w myśl art. 11 ust. 1 przychodami są, z zastrzeżeniem art. 14-16, art. 17 ust. 1 pkt 6 i 9, art. 19 i art. 20 ust. 3, otrzymane lub pozostawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartości otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Skoro wnioskodawca nie uzyskał w latach 2009 - do listopada 2011 r. przychodu z tytułu należnej mu renty, gdyż świadczenia za ten okres zostały mu wypłacone dopiero w grudniu 2011 r., to nie mogą one ulegać zmniejszeniu z tytułu przekroczenia kwoty granicznej ustalonej dla tych lat.

Należy w tym zakresie powołać się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r. II UZP 2/08, w którym Sąd ten udzielał odpowiedzi na zagadnienie prawne przekazane mu postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2007 r. [...]

"Czy świadczenie rentowe, do którego prawo ustalono mocą wyroku sądowego, a które wypłacono po uprawomocnieniu się tegoż orzeczenia, winno być rozliczane w trybie art. 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) przy uwzględnieniu przychodu w latach za jakie zostało przyznane, czy z roku jego (świadczenia rentowego) wypłaty?"

Udzielając odpowiedzi na powyższe pytanie Sąd Najwyższy uznał, iż świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu i wypłacone po uprawomocnieniu się tego orzeczenia podlega zmniejszeniu z tytułu osiągnięcia przychodu, o którym stanowi art. 104 ust. 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) **za okres następujący po ustaleniu prawa do tego świadczenia.**

W uzasadnieniu wyroku SN podkreślił, iż dla rozstrzygnięcia rozważanej kwestii w pierwszym rzędzie znaczenie ma określenie zakresu przedmiotowego i podmiotowego art. 104 ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowi w ust. 1, że "prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu". Stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich wymaganych warunków, natomiast w myśl jej art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. O ile zatem art. 100 ust. 1 odnosi się do nabycia prawa do świadczenia, o tyle art. 129 ust. 1 dotyczy prawa do jego realizacji, samo bowiem abstrakcyjne spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do jego wypłaty. Uwzględniając zakres rozpoznawanego zagadnienia należy stwierdzić, że prawo do wypłaty (realizacji) renty powstaje dopiero w wyniku ustalenia prawa do tego świadczenia, rozumianego - stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy - jako spełnienie warunków do jego nabycia. Nie budzi wątpliwości, że w przepisie art. 104 ust. 1 ustawy chodzi o zawieszenie prawa do wypłaty renty lub jej zmniejszenie, gdyż zawieszenie prawa do realizacji świadczenia lub jego zmniejszenie może dotyczyć tylko świadczenia, do którego prawo zostało ustalone, przy czym ustalenie to następuje w decyzji organu rentowego bądź w orzeczeniu organu odwoławczego jakim jest wyrok sądu. Pozostaje to w ścisłym związku z zakresem podmiotowym art. 104 ustawy emerytalnej oraz przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty. Przepisy te jednoznacznie odnoszą się do emerytów i rencistów. Stosownie do art. 4 pkt 1 i 11 ustawy o emeryturach i rentach za emeryta i rencistę uważa się nie osobę, która nabyła prawo do tych świadczeń po spełnieniu przewidzianych przez przepisy warunków, ale osobę mającą ustalone prawo do emerytury lub renty. Dopóki prawo to nie zostanie ustalone w decyzji organu

rentowego lub orzeczeniu organu odwoławczego, dopóty ubezpieczony nie posiada statusu emeryta lub rencisty (choćby spełniał warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia) i nie jest uprawniony do jego pobierania, chociażby warunki do realizacji (wypłaty) świadczenia zostały spełnione wcześniej. Już tylko wykładnia językowa zarówno art. 104 ustawy emerytalnej, jak i przepisów powołanego wyżej rozporządzenia prowadzi do wniosku, że mowa jest w nich o zmniejszaniu świadczeń rentowych wypłacanych w okresie, w którym rencista osiąga jednocześnie przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Po pierwsze - art. 104 ust. 1, 7 i 8 ustawy oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia stanowią o przychodzie "osiągany", a nie "osiągniętym", po drugie - przepisy rozporządzenia posługują się pojęciem przychodu "osiągniętego" tylko w zakresie nałożonego na rencistę, pracodawcę i urząd skarbowy obowiązku zawiadomienia organu rentowego o łącznej kwocie przychodu "osiągniętego w ubiegłym roku kalendarzowym" (§ 5), ustalenia łącznej kwoty przychodu "osiągniętego w okresie ubiegłego roku kalendarzowego" (§ 7) oraz ustalenia, czy łączna kwota przychodu "osiągniętego w okresie ubiegłego roku kalendarzowego" przekroczyła kwoty graniczne przychodu (§ 8).

Sąd Najwyższy nadto podkreślił, iż wniosek, że świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone orzeczeniem organu odwoławczego i wypłacone po uprawomocnieniu się tego orzeczenia za okres wsteczny, podlega zmniejszeniu z tytułu przekroczenia ustalonego limitu przychodu za okres następujący po ustaleniu prawa do tego świadczenia wynika nie tylko z wykładni gramatycznej, ale także funkcjonalnej. Treść przepisu art. 104 ustawy emerytalnej wskazuje, że ustawodawca jednoznacznie łączy prawo do wypłaty świadczenia rentowego z uzyskiwaniem przychodu z działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego do wysokości limitów określonych w ust. 7 i 8 tego artykułu. Z jednej strony oznacza to, że jednoczesne pobieranie emerytury lub renty oraz osiąganie przychodów z innych źródeł nie zostało przez ustawodawcę wyłączone, z drugiej strony od wysokości tych przychodów uzależniona została możliwość pobierania świadczenia w ogóle lub w pełnej (niezmniejszonej) wysokości. Wynika to z konstrukcji ubezpieczeń społecznych, zakładającej, że świadczenie z ubezpieczenia społecznego przysługuje tak długo, jak długo zachodzi sytuacja nim chroniona (odejście z rynku pracy w związku z wiekiem lub utratą zdolności do pracy albo utratą żywiciela). Z tych względów powrót na rynek pracy i osiąganie przychodów z innych źródeł niż świadczenie z ubezpieczenia społecznego powoduje ustanie sytuacji chronionej. Dopuszczenie możliwości łączenia prawa do wypłaty świadczenia rentowego z osiągniętym przychodem z określonych źródeł stanowi w istocie fikcję prawną, że powrót na rynek pracy nie nastąpił. Na przyjęcie tej fikcji pozwala między innymi określenie maksymalnych kwot dopuszczalnego przychodu. W konsekwencji osoba pobierająca świadczenie rentowe podlega zasadom zawieszania prawa do świadczeń lub zmniejszania ich wysokości, jeśli osiąga przychody z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przewyższające kwoty limitów określone w art. 104 ust. 7 i 8 ustawy emerytalnej. Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obciąża obowiązek ogłoszenia maksymalnych kwot przychodu, jaki może być przez rencistę osiągnięty bez konsekwencji zawieszenia prawa do renty lub zmniejszenia jej wysokości, a sposób i terminy tego ogłoszenia określone zostały w art. 104 ust. 10 pkt 1 i 2 ustawy (do 14 dnia roboczego drugiego miesiąca każdego kwartału kalendarzowego - kwoty przychodu, o których mowa w ust. 7 i 8 tego artykułu; do 14 roboczego dnia listopada - kwoty graniczne przychodu dla mijającego roku kalendarzowego). Konieczność ogłoszenia maksymalnych kwot przychodu oznacza, że jest to niezbędny element instytucji zawieszania i zmniejszania świadczeń. Chodzi o to, aby rencista mógł podjąć właściwą decyzję co do osiągania przychodów w zbiegu z prawem do renty. Inaczej rzecz ujmując, celem wskazanych uregulowań jest umożliwienie renciście dokonania wyboru, czy powróci na rynek pracy poprzez uzyskiwanie przychodów powodujących zawieszenie prawa do świadczenia, czy też będzie pobierał świadczenie rentowe w całości lub w części (po zmniejszeniu jego wysokości) w zbiegu z przychodem osiąganym z innych źródeł. Z realizacją tego prawa związany jest obowiązek zawiadomienia przez rencistę organu rentowego o prowadzeniu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i złożenia oświadczenia o zamiarze osiągania przychodu niepowodującego zawieszenia ani zmniejszenia świadczenia, powodującego zmniejszenie świadczenia albo powodującego zawieszenie świadczenia (§ 3 rozporządzenia) oraz wynikające z wykonania tego obowiązku konsekwencje w zakresie wypłaty świadczenia, określone w § 4 rozporządzenia. Osoba nieposiadająca ustalonego prawa do renty takiego wyboru dokonywać nie musi, gdyż będąc nieuprawniona do wypłaty renty świadczenia tego nie pobiera. Odmówienie prawa do renty decyzją organu rentowego powoduje także niemożność dokonania przez

ubezpieczonego takiego wyboru, skoro sporne jest samo spełnienie przez niego warunków do nabycia prawa do świadczenia.

Przenosząc powyższe do analizowanej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż skoro w okresie od 1 maja 2009 r. do listopada 2011 r. skarżąca nie miała ustalonego prawa do renty i nie pobierała go w powyższym okresie równocześnie z zatrudnieniem to oznacza, iż nie może mieć do niej zastosowania wskazany powyżej przepis art. 104 ustawy. Na marginesie trudno byłoby także w tej sytuacji uznać, iż wypłacone jej świadczenie miało charakter świadczenia nienależnego, albowiem dopóki ZUS nie wydał decyzji wykonującej wyrok Sądu Apelacyjnego skarżąca nie znała ani jej treści ani tym bardziej pouczenia załączonego do decyzji.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy zmienił wszystkie 3 decyzje i ustalił, iż za okres od 1 maja 2009 r. do 30 listopada 2011 r. skarżąca nie ma obowiązku zwrotu renty w kwotach ustalonych decyzją i na podstawie art. . 477¹⁴ § 2 k.p.c orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Odwołanie dalej idące nie mogło zostać, albowiem skoro wyrok ustalający prawo do renty zapadł w dniu 8 listopada 2011 r. , a skarżąca w grudniu 2011 r. pobrała rentę będąc jednocześnie zatrudniona na podstawie umowy o pracę musi ona za ten miesiąc dokonać stosownego rozliczenia przychodu o którym mowa w przepisie art. 104 ustawy.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c orzekł jak w punkcie 2 sentencji.